

— Медъ има, но чашата изъ която ваше величество всякога пие, не може да са намѣри; тя са изгубила при събиранieto на трапезата.

— „Струвами са че сж я откраднжли азъ ще я найда.“

Тозъ часъ, като заповѣдалъ да затворатъ дворнитѣ врата и никого да не пущатъ да излазя, монарха станжлъ самъ, казалъ на всичкитѣ дошли съ него хора да са наредѣтъ и всѣкого питалъ: не е ли излазятъ нѣкой слѣдъ вечерята изъ двора. Единъ отъ служителитѣ казалъ, че видѣлъ като излазятъ и ходилъ около каретата на царевнята слугата на нейно височество. Тозъ слуга билъ Юрловъ. Петъръ отишжлъ при колата, разглѣдалъ и разтърсилъ подробно и нашжлъ казаната чаша.

Всичко туй ставало спокойно и безъ шумъ, щото царевнята почти са и неосѣтила а най-вече защото причината на туй безспокойствие билъ нейния человекъ. Всичко са свършило и господаря са показалъ както и всѣкого, спокоенъ; но при отиванието си, като са простилъ съ хазяина и другитѣ гостѣ, приближилъса до царевнята и тихо ѝ казалъ:

— „Утрѣ рано, въ осѣмъ часа, ми пратете человекъ си Юрлова; имамъ нѣщо да му говоря.“

Царевнята, като пристигнжла у дома, викнжла слугата си и го питала дали не е направилъ у Гошпова нѣщо неприлично; „Царя заповѣда да та прате утрѣ при него; туй никога не е бивало.“ — Слугата, паднжлъ предъ колѣнитѣ на господарката си, призналъ са въ кражба на чашата и казалъ че самъ господаря я нашжлъ въ нейната кола дѣто той я скрилъ.

— Що си сторилъ, проклятий? казала царевнята, царя сега самъ ще та накаже; той ще та прати въ матрозитѣ или въ войницитѣ.